

РИК РИЪРДЪН

ПЪРСИ
ДЖАКСЪН
И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

КНИГА ПЕТА

ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Last Olympian*
Text copyright © 2009 Rick Riordan
Map copyright © 2009 Antonio Caparo
Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Превод Владимир Молев
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2828-3

*На госпожа Пабст, учителката ми по английски
в осми клас, която ми посочи пътя към лагера
на полубоговете*

НА ПЪТЕШЕСТВИЕ С ЕКСПЛОЗИВИ

Началото на края на света започна с кацането на пегас на капака на колата ми.

До този момент следобедът беше страхотен. Строго погледнато, не биваше да шофирам, защото до шестнайсетия ми рожден ден оставаше една седмица, но мама и новият ѝ съпруг Пол ни бяха завели на плажа на Южния бряг и Пол ми позволи да взема неговата тойота „Приус“ за едно кръгче с приятелката ми Рейчъл.

Да, знам какво си мислите – колко безотговорно е постъпил, мрън-мрън-мрън. Само че Пол ме познаваше добре. Беше ме виждал да пробощдам с меча си демони и да изскачам от горящи училища, и явно беше решил, че да покарам колата му стотина метра няма да е най-опасното нещо в живота ми.

Така или иначе, с Рейчъл излязохме да се поразходим с колата. Беше горещ августовски ден. Рейчъл беше вързала червената си коса на опашка и беше облякла дълга бяла туника върху банския си. До този момент я бях виждал само в омацани с боя джинси и раздърпани тениски и честно казано, в новия си вид изглеждаше страхотно.

– Спри тук! – рече тя.

Отбих встрани, бяхме на едно възвишение с изглед към океана. Винаги съм обичал морето, но сега то ми се стори направо невероятно – искрящо зелено и гладко като огледало, все едно татко го беше усмирил специално заради нас.

Баща ми, между другото, е Посейдон. Той лесно може да прави подобни неща.

– Е – усмихна се Рейчъл, – какво реши?

– Ами... – Опитах се да вложа поне капчица ентузиазъм в гласа си. Тя ме беше поканила в лятната къща на семейството си на Сейнт Томас за три дни. За първи път в живота си получавах подобно предложение. Представата на мама за луксозна почивка се свеждаше до два дни в старо бунгало на Лонг Айленд, с няколко видеокасети под наем и замразена пица, а сега родителите на Рейчъл бяха готови да ме вземат с тях на Карибите.

Освен това, наистина имах нужда от почивка. Изминалото лято беше най-трудното в живота ми. Мисълта за няколко безгрижни дни страшно ме изкушаваше.

В същото време обаче усещах, че всеки момент ще се случи нещо важно. Бях „на повикване“. На всичкото отгоре, идната седмица имах рожден ден. Не биваше да забравям за предсказанието, че щом навърша шестнайсет, целият свят ще отиде по дяволите.

– Пърси, знам, че моментът не е подходящ – продължи Рейчъл. – Но за теб никой момент не е подходящ, нали?

Права беше.

– Искам да дойда – уверих я. – Просто...

– Войната?

Кимнах. Не ми се говореше за това, но Рейчъл знаеше всичко. За разлика от повечето простосмъртни, тя можеше да вижда през мъглата – вълшебната пелена, която изкривява зрението на хората. Беше виждала чудовища. Познаваше някои от другите полубогове, които се сражаваха с титаните и техните съюзници. Дори беше с мен миналото лято, когато накълцаният на кайма Кронос се беше вселил в ново тяло и беше излязъл от саркофага си,

и беше спечелила уважението ми със смелостта си да го замери със синята си четка за коса.

Тя сложи ръка на рамото ми.

– Помисли си. Тръгваме след няколко дни. Татко...

– Още ли не се разбирате с него? – попитах.

Рейчъл тръсна ядно глава.

– Опитва се да бъде мил, което е още по-зле. Иска да ме запише в „Кларион“ през есента.

– Училището на майка ти?

– Тъп лицей за надути фръцли чак в Ню Хемпшир.

Представяш ли си ме в такова училище?

Съгласих се, че е гадно. Рейчъл се занимаваше с проекти за градско изкуство, хранене на бездомните и протести за спасяването на застрашените жълтогуши кълвачи, и тем подобни. Никога не я бях виждал в рокля. Трудно ми беше да си я представя сред издокараните превзети момичета в девическия лицей.

Тя въздъхна.

– Мисли си, че ако се държи мило с мен, ще се почувствам виновна и накрая ще се съглася.

– И затова се е навил да ме вземете с вас на Сейнт Томас?

– Да... Ако дойдеш, ще ми направиш огромна услуга, Пърси. Ще е много по-добре, ако си с нас. Освен това, искам да поговорим за...

Изведнъж млъкна.

– За какво? – попитах. – Толкова ли е сериозно, че трябва да отидем чак на Сейнт Томас, за да говорим за него?

Тя облиза устни.

– Забрави за това. Нека поне за малко бъдем двама обикновени тийнейджъри. Излезли сме да се разходим с колата, любуваме се на океана и ни е приятно да бъдем

заедно.

Личеше си, че нещо я притеснява, но въпреки това тя се насили да се усмихне. Косата ѝ искреше като огън на слънчевите лъчи.

През лятото бяхме прекарвали доста време заедно. Не че го бях планирал, но колкото по-тежко ставаше положението в лагера, толкова по-силно закопнявах да се обадя на Рейчъл и да се измъкна за малко от войната, колкото да си поема дъх. Имах нуждата да си напомням, че светът на простосмъртните все още съществува, че не са само чудовищата, които ме смятат за любимата си боксова круша.

– Добре – рекох. – Един обикновен следобед, двама обикновени тийнейджъри.

Тя кимна.

– И затова... Ако тези двамата се харесват, защо глупакът се мотае, а не целуне момичето, а?

– О! – Почувствах се като някоя от свещените крави на Аполон: тъп, тромав и яркочервен. – Ами...

Няма да се преструвам, че не си бях мислил за това. С Рейчъл ми беше много по-лесно, отколкото с... Ами, с някои други момичета, които познавах. Не се напъгах, не налагаше да внимавам какво казвам, да се напъвам да се сетя за какво става дума. Рейчъл не беше прикрита. Изразяваше чувствата си.

Не съм сигурен какво щях да направя в онзи момент, бях толкова смаян, че не забелязах как от небето над нас се спусна черна сянка и от вцепенението ме измъкна стоварването на четири копита върху капака на тойотата с ужасяващо дум-дум-дум-тряс!

– Здравсти, шефе! – разнесе се в главата ми глас. – Хубава кола!

Пегасът Блекджак ми беше стар приятел и затова се опитах да не се ядосвам много на вдлъбнатините, които

току-що беше направил на капака, макар да не ми се вярваше, че Пол Шарън щеше да им се зарадва.

– Блекджак – въздъгнах, – какви ги...

В този момент видях ездача на гърба му и се досетих, че това беше само началото на един отвратително гаден ден.

– Хайде, Пърси.

Щом зърнеха Чарлз Бекендорф, предводителя на хижата на Хефест, повечето чудовища си плюеха на петите и започваха да реват за майките си. Той беше огромен, с железни мускули, изваяни от работата в ковачницата. Беше две години по-голям от мен и един от най-добрите майстори на оръжия в лагера. Правеше невероятни механични джаджи. Миналия месец беше взривил пълен с чудовища автобус, който обикаляше из страната. Експлозията беше унищожила цял отряд от злите воители на Кронос.

Бекендорф беше облечен като за битка. Носеше бронзов нагръдник, боен шлем и черни камуфлажни панталони, на кръста му висеше меч. На рамото му беше преметнатата торба с експлозиви.

– Сега ли? – попитах.

Той кимна мрачно.

Буца заседна на гърлото ми. Знаех, че е неизбежно. Планирахме го от седмици, но все се бях надявал да не се стигне дотам.

Рейчъл вдигна поглед към Бекендорф.

– Здравсти.

– Ъъъ... здрасти. Аз съм Бекендорф. Ти сигурно си Рейчъл. Пърси е... Споменава те е.

Тя вдигна вежди.

– Наистина ли? Това е хубаво. – Погледна Блекджак, който потропваше с копито по капака на тойотата. – И сега сигурно трябва да отивате да спасявате света?

– Нещо такова – отвърна Бекендорф.

Погледнах я безпомощно.

– Ще кажеш ли на майка ми...

– Ще ѝ кажа. Сигурно вече ти е свикнала. Ще обясня на Пол за капака.

Кимнах, за да изразя благодарността си. Сигурно Пол никога повече нямаше да ми даде колата си.

– Успех! – Рейчъл ме целуна, преди да успея да реагирам. – Върви, Пърси. Да убиеш няколко чудовища и за мен.

Последно я видях на дясната седалка на тойотата, гледаше как Блекджак се извисява все по-нависоко и по-нависоко, отнасяйки ни с Бекендорф в небето. Чудех се за какво ли искаше да поговорим и дали щях да оживея, за да разбере.

– Едва ли би искал Анабет да научи за това? – подхвърли Бекендорф.

– О, богове – измърморих. – Дори и не си го помисляй!

Той се ухили и се понесохме над океана.

Вече почти се беше стъмнило, когато стигнахме до целта си. „Принцеса Андромеда“ искреше на хоризонта – огромен круизен кораб, осветен от жълти и бели лампи. Отдалеч приличаше на истински увеселителен кораб, а не на щабквартирата на повелителя на титаните. Отблизо обаче се виждаше гигантска статуя на окована тъмнокоса девица в гръцки хитон и със сковано в ужасена гримаса лице, сякаш усещаше хилядите чудовища, които пренасяше.

При вида на кораба стомахът ми се сви на топка. На два пъти се бях разминавал на косъм от смъртта на борда на „Принцеса Андромеда“. А сега той се носеше право

към Ню Йорк.

– Нали знаеш какво да правиш? – надвика свистенето на вятъра Бекендорф.

Кимнах. Бяхме тренирали за акцията на пристанището в Ню Джърси, като нападахме стари изоставени кораби. Знаех с колко малко време разполагахме. Но също така знаех, че това беше най-добрата възможност да пресечем в зародиш атаката на Кронос.

– Блекджак – рекох, – остави ни на кърмата.

– Готово, шефе – отвърна той. – О, как го мразя този кораб!

Преди три години пегасът едва беше успял да избяга от „Принцеса Андромеда“, благодарение на малко помощ от мен и приятелите ми. Предполагах, че би предпочел да сплетат гривата му като на детско плюшено пони, отколкото отново да се върне тук.

– И не ни чакай – допълних.

– Ама, шефе...

– Имай ми вяра – рекох. – Сами ще се измъкнем.

Блекджак сви криле и се спусна към кораба като черна комета. Вятърът свистеше в ушите ми. Мярнах чудовища, патрулиращи по горните палуби – жени-змии, хрътки от Подземното царство, хуманоидни тюлени, които се наричаха телхини, – но ние прелетяхме край тях с такава скорост, че не ни забелязаха. Завихме към кърмата, Блекджак разпери криле и плавно кацна на най-долната палуба. Сkochих от гърба му. Леко ми се виеше свят.

– Успех, шефе! – пожела Блекджак. – Не ги оставяй да те накълцат на кайма!

И с тези думи старият ми приятел излетя в нощта. Извадих химикала от джоба, свалих капачката и се появи Въртоп – еднометров меч от божествен бронз, искрящ в сумрака.

Бекендорф измъкна един лист от джоба си и се взря в него. Помислих си, че е някаква карта или нещо подобно. След това обаче видях, че беше снимка. На слабата светлина мярнах усмихнатото лице на Силена Берегард, дъщеря на Афродита. Двата бяха започнали да ходят миналото лято, след като в продължение на години всички им повтаряха: „Хей, глупчовци, вие се харесвате!“. Въпреки опасните ни мисии, това лято Бекендорф беше невероятно щастлив.

– Ще се върнем в лагера! – обещах му аз.

За миг зърнах тревогата в очите му. След това отново се появи уверената му усмивка.

– На това разчитам – рече той. – Хайде, да взривим Кронос на хиляди парчета!

Бекендорф тръгна пръв. По един тесен коридор стигнахме до сервизната шахта, както бяхме планирали, но там се спряхме, тъй като чухме гласове над нас.

– Не ме интересува какво казва носят ти! – изджафка полукучешки, получовешки глас на телхин. – Предишния път, когато подуши полубог, се оказа сандвич с кайма!

– Сандвичите с кайма са вкусни! – обади се друг. – Но този път миризмата е на полубог, кълна се! Те са тук!

– Глупости! Акълът ти не е тук!

Двата продължиха да спорят и Бекендорф посочи надолу. Спуснахме се тихо. Две нива по-долу гласовете на телхините заглъгнаха.

Стигнахме до железен люк. Бекендорф безгласно прошепна: „Двигателят“.

Люкът беше затворен, но моят спътник извади от торбата си клещи и преряза резето, все едно беше от масло.

Вътре бучаха и ръмжаха редица жълти турбини с големината на силози за зърно. По срещуположните стени се

точеха командни табла и циферблати, показващи налягането. Един телхин така се беше унесъл в работата си, че не ни забеляза. Беше висок около метър и половина, с гладка черна козина на тюлен и с къси широки крака. Главата му беше като на доберман, но ръцете му бяха почти човешки, ако не се брояха дългите нокти. Той мърмореше и ръмжеше, докато тракаше по клавиатурата. Може би си пишеше с приятелите си от www.groznik.com.

Пристъпих напред и телхинът застина, вероятно долови миризмата ми. Скочи настрани към големия червен бутон на алармата, но аз се изпречих пред него. Той изсъска и се хвърли срещу мен, прободох го с Въртоп и чудовището се разпадна на прах.

– Един по-малко – отбеляза Бекендорф. – Остават още пет хиляди.

Подхвърли ми буркан с гъста зелена течност – гръцки огън, едно от най-опасните вълшебни вещества на света. След това ми подаде другото най-важно приспособление на героите – тиксо.

– Прикрепи буркана към командното табло – рече той. – Аз ще се заема с турбините.

Захванахме се за работа. В залата беше горещо и влажно и за нула време и двамата плувахме в пот.

Корабът продължаваше да се движи. Като син на Посейдон, за мен не беше проблем да се ориентирам в морето. Нямах представа как го правех, но знаех, че се намираме на 40° 19" северна географска ширина и 71° 90" източна дължина и се движехме с осемнайсет възела в час, което означаваше, че „Принцеса Андромеда“ щеше да пристигне в пристанището на Ню Йорк призори. Това беше последният ни шанс да я спрем.

Тъкмо залепях втория буркан с гръцки огън към командното табло, когато чух туптене на стъпки по метал-

ната стълба – насам сигурно се спускаше цял отряд, щом долавях шума въпреки бумтенето на двигателите. Това не беше добър знак.

С Бекендорф се спогледахме.

– Колко време ти трябва?

– Много. – Той почука часовника си, в който беше скрит детонаторът. – Трябва да свържа предавателя и да сложа взривателите. Най-малко десет минути.

– Ще им отвлека вниманието – рекох. – Ще се видим на уговореното място.

– Пърси...

– Стискай палци!

Той като че ли се канеше да възрази. Планът ни предвиждаше да се вмъкнем и да се измъкнем незабелязано. Но явно се налагаше да импровизираме.

– Успех – рече той.

Хукнах към вратата.

Седем-осем телхини се спускаха по стълбите. Съсякох ги толкова бързо, че дори не успяха да кажат „джаф“. Продължих нагоре и минах покрай още един телхин, който така се сепна, че изтърва кутията си за сандвичи, която беше изрисувана със сцени от „Демона Ли“. Него го оставих жив – не само защото кутията му ми беше симпатична, а и за да вдигне тревога, така че останалите да поемат след мен, вместо да слязат при двигателите.

Изскочих през една врата на шестата палуба и продължих да тичам. Застланият с килим коридор навярно е бил лъскав навремето, но след три години под властта на чудовищата и килимът, и тапетите, и величествените врати бяха така издрани с нокти и покрити с мръсотия, че той приличаше по-скоро на гърлото на дракон (да, за нещастие, говоря от личен опит).

Рик Риърдън, наречен от Publishers Weekly „разказвачът на боговете“, е автор на пет от най-продаваните поредици на „Ню Йорк Таймс“. Той е най-добре познат с книгите си за „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“, в които героите от древногръцката митология оживяват за своите съвременни почитатели. През 2021 г. списание „Time“ включва „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“ в класация ТОП 100 за най-добрите книги за тийнейджъри (young adults), обхващаща най-завладяващите, просветляващи и влиятелни книги от 1800-а година насам.

Рик разгръща вселената с други две поредици: „Героите на Олимп“ и „Изпитанията на Аполон“, които умело съчетават древногръцки и римски богове и герои с техните съвременни персонажи. Рик се захваща с египетските богове в магическата трилогия „Хрониките на Кейн“ и със скандинавската митология в „Магнус Чейс и боговете на Асгард“.

Милиони фенове по целия свят се наслаждават на неговите вълнуващи приключения, както и на два други бестселъра от колекцията – „Гръцките богове на Пърси Джаксън“ и „Гръцките герои на Пърси Джаксън“. Рик е създател и на импринта на Disney Hyperion – Rick Riordan Presents, посветен на търсенето и откриването на автори на развлекателни книги за световните култури и митологии. Той живее в Бостън, Масачузетс със съпругата и двамата им сина.

За повече информация посетете www.RickRiordan.com или го последвайте в Туитър @caphalfblood.

ПРОЧЕТИ ОЩЕ ОТ Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

Похитителят на мънии, Романът в комикс
Морето на чудовищата, Романът в комикс (юни 2022)
Проклятието на титана, Романът в комикс (юли 2022)
Битката за Лабиринта, Романът в комикс (август 2022)
Последният олимпийец, Романът в комикс (септември 2022)

Досиетата на героя
Поверително от Лагера на нечистокръвните
(заедно с ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП И ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН)
Гръцките герои на Пърси Джаксън
Гръцките богове на Пърси Джаксън

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп

Дневниците на героя

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

Полубогове и магьосници
(заедно с ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП)
Наръчник на магьосника от Бруклин

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

9 от Деветте свята
Хотел „Валхала“ (юли 2022)

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество
Пламтящият лабиринт
Гробницата на титана
Кулата на Нерон

Строго секретно от лагер „Юпитер“

ДЪЩЕРЯ НА ДЪЛБИНИТЕ